

Chương 23

Tối hôm nghe tin Hạnh lấy chồng, Dũng Khói phi xe máy rử mấy gã trai nhà Hồ Mang sang Đồi Sung Sướng. Mấy gã ngạc nhiên thấy Dũng Khói cứ nâng ly là cạn, khác hẳn với kiểu uống từ tốn thường ngày của nó.

“Trời! Đại ca hôm nay uống tởm thế!” Thăng Tâm nhận xét. “Hình như anh có chuyện buồn phải không?”

“Không, chuyện gì đâu!” Dũng Khói cười, lắc đầu. “Uống đi, rồi lát nữa tuyên cho anh một con bé khá vào nhé!”

“Dạ?” Thăng Tâm tưởng nghe nhầm, rồi nó toét miệng cười. “Đại ca nói thật hả?” Hai gã kia cũng nhìn Dũng Khói lạ lẫm. Dũng Khói cười hỏi:

“Có gì mà anh em ngạc nhiên thế nhỉ?”

“À, vì thấy chú từ chối bao lần!” Gã trai thứ cười, gọi chủ quán, một bà chừng năm mươi, người ục ịch cỡ chín mươi cân, cẳng chân cẳng tay nần nần từng khúc, trông như một con búp bê khổng lồ. “Bà chị sang tìm mấy con bé cho chú Dũng đây chọn, phải xuất sắc vào đây!”

“Vâng, có ngay! Xuất sắc chứ! Mấy khi chú Dũng chiếu cố tới các em!” Bà béo cười tí mắt, nói bằng cái giọng the thé rồi lạch bạch đi sang cái lán to gần đây, hai cánh tay vung rộng theo mỗi bước đi.

“Vội gì,” Dũng Khói can. “Còn uống nữa mà!”

“Gọi trước để có hàng sạch!” Gã trai thứ trả lời.

“Hàng sạch là sao?”

“Mình đã gọi là gái nó phải chờ, không được đi với ai khác.”

“Thế có gì mà sạch?”

“Ừ, ít ra là sạch trong tối nay!” Gã trai thứ cười khàn khàn, phô hàm răng đen xỉn vì khói thuốc lào, thuốc lá. Gã này thỉnh thoảng cũng dùng một vài hơi thuốc phiện.

“Đề em sang nói với bọn chủ và chọn cho!” Thăng Tâm hăng hái đứng lên.

“Ừ, được đấy,” gã trai thứ cười. “Thằng này có khiếu uống rượu và chọn gái, chú Dũng yên tâm!”

“Tuồng cái bà vừa rồi là chủ?” Dũng Khói hỏi.

“Không, chủ quán ở đây thôi, bọn khác chặn gái.”

Lần đầu tiên Dũng Khói thấy cảm động với tình cảm mấy gã trai. Phải chăng do nó say rượu? Có thể là do hy vọng về Hạnh đã mất hẳn, khi nỗi cô đơn theo ngày tháng đã hằn vết trong tim thì nó mới cảm nhận được đầy đủ tình cảm của chúng. Sau mấy năm, Dũng Khói thấy gần gũi hơn với mấy kẻ mang một nửa dòng máu với nó. Điều này khiến nó ấm lòng nhưng cũng không khỏi băn khoăn. Bản chất kiêu hãnh dù đã được gọt sũa nhưng vẫn chưa thay đổi được bao nhiêu. Khi mới tới đây, nó thấy chúng là những kẻ ít học, thô lỗ, những thằng con trai to xác nhưng nhất nhất theo lệnh bố già như những thằng trẻ con. Làm sao chúng hiểu về những rung động thánh thiện của tình yêu, về những ước mơ học đường, về âm nhạc, văn học? Ngay cả về chất hảo hán, mấy gã đó cũng không thể theo kịp Dũng Khói mặc dù chúng được lớn lên với trời đất phong sương, được một ông bố khét tiếng giang hồ dạy dỗ. Giờ đây, nó giật mình tự hỏi phải chăng nó đã trở thành một kẻ trong chúng, hay tệ hơn nữa là trở thành một trong hàng nghìn thằng đực rựa nơi đây. Những thằng người với tâm hồn thô thiển, tối tăm, đầu óc chung thân chỉ quay tròn với vàng, gái và những lạc thú hủy diệt của cờ bạc, rượu chè và ma túy.

Ta là ai đây hả trời? Tâm hồn Dũng Khói gào thét nghi hoặc giá trị của mình. Rõ ràng kẻ sinh ra nó, lão Hồ Mang và những người anh em cùng cha khác mẹ của nó là vậy. Cuộc sống của nó ở chốn này cũng chỉ quanh quẩn với kiếm tiền và ăn hút, chỉ có gái là nó chưa bao giờ dùng. Ở đây lấy đâu ra sách đọc, có ai là tri kỷ để nói về những điều sâu sắc và tinh tế của cuộc sống? Nằm mơ cũng không có được cái tâm trạng phơi phới ngất ngây của hạnh phúc. Từng ngày, nó cảm nhận sự mòn mỏi của hồn mình. Niềm hy vọng về Hạnh đã nâng đỡ nó phần nào, nhưng giờ thì đã hết hẳn rồi, nàng đã là của kẻ khác thật rồi!

Nâng lên, đặt xuống chỉ khiến gã trai chìm sâu mãi vào cái khoảng tối âm u. Chất cay nồng ấy làm tâm trí loãng ra, ký ức đẹp đẽ hiện lên cho cõi lòng thêm day nghiêng, dẫn vật. Giờ đây khi ta có thể xây dựng được cuộc sống thì em đã là của người khác! Ước mơ của đời ta. Ánh sáng duy nhất của hồn ta! Em còn nhớ tới ta không, có biết cô nhân đang điên cuồng nhớ em thế nào không? Ôi, đôi mắt nâu long lanh, đôi môi hồng, những bàn tay như những bông hoa với những ngón tay thanh mảnh trắng muốt khiến lòng ta run rẩy mỗi khi ngắm nhìn. Ta đã thuộc lòng từng đường nét. Ta nhớ từng hoa tay trên mỗi ngón. Cảm giác mát rượi của mái tóc huyền, những sợi tóc óng ánh bí ẩn, hương bưởi dịu dàng khiến lòng ta thư giãn êm đềm. Ta đã ngu làm sao khi không khám phá tới tận cùng bí ẩn trình nữ của người ta yêu! Trời ơi, những tuồng làm thế là chung cất thêm lần nữa chất rượu tinh túy của đời ta, để ta được hưởng trọn vẹn cái giá trị được nâng niu, gìn giữ, để hồn ta đạt tới sự thăng hoa cao nhất của con người và ta có thể cười ngạo với cái chết. Nào giờ!

Khốn nạn thân ta! Nếu không quá chủ quan và ngây thơ thì giờ lòng ta cũng không đến nỗi. Một kẻ nào đây sẽ có nàng, sẽ được hưởng những gì ta cất công dành dụm. Nhưng làm sao kẻ đó có thể dâng tặng những gì xứng với nàng. Ta biết vì ta hiểu ta. Trời ơi, làm sao kẻ đó biết trân trọng thưởng thức những gì có ở nàng!

Mấy gã trai chứng kiến lần đầu Dũng Khói say khướt. Cái kiểu say u tối, nặng nề chứ không vui vẻ hội hè. Nó uống như đổ nước vào bình, ngửa cổ là cạn.

“Một con bé rất ổn,” thằng Tâm quay về, cười tí mắt. “Đại ca uống đi, bao giờ hứng thì lên kia.” Nó hát đầu về phía cái lều nhỏ bên sườn núi.

“Ừ, được r... rồi, cảm ơn chú em! U... uốn với anh đi nào!”

“Thôi, mình uống đến đây thôi, chú Dũng đi nghỉ còn bọn tôi sẽ ngồi đây chơi bài.” Gã trai lớn nói, nhìn Dũng Khói ái ngại.

“Kh... không cho uống nữa, thì em đi!” Dũng Khói cười vỗ mạnh vào lưng gã.

“Đề em dẫn anh lên!” Thằng Tâm nhanh nhẩu.

“Khỏi, anh đi được...”

Nói vậy nhưng nó loạng choạng, đành khoác vai thằng Tâm nghiêng ngã đi lên lều.

Thằng Tâm quay lại hát hàm bảo mấy thằng cai trẻ nhất trong bọn: “Hai thằng đi theo tao!” Hai thằng cai đứng lên giắt súng ngắn và dao vào cặp quần.

“Chú cũng chọn một con bé mà vui vẻ đi chứ!”

“Ôi, đại ca khỏi lo.” Thằng Tâm cười to. “Em thì có tối nào ngủ được một mình đâu!”

“Ừ, cứ vô tư như chú lại sướng!”

“Thì ai bắt đại ca cứ dăm chiêu làm gì? Sống là phải sướng! Em cứ theo kiểu mì ăn liền thế đây.”

“Ha ha ha. Hay lắm, anh phải học chú mày về điểm này!” Dũng Khói cười lớn, chợt thấy cái quan niệm của thằng Tâm hay thật. Cuộc sống biết đâu chẳng có một cái ý nghĩa gì ghê gớm. Suy nghĩ, dằn vặt lắm cũng chẳng ích gì thật. Ừ, kệ mẹ mọi chuyện có khi là hay hơn cả, nó cay đắng nghĩ trong ngất ngưỡng hơi men. Ta cũng chỉ là một đứa con hoang của cuộc đời, mong đợi gì xa xôi, ước vọng gì cao sang cho khổ!

Con đường dẫn lên có những thanh tre làm tay vịn. Rượu say cùng với mấy chục bước chân ngược lên núi khiến Dũng Khói thở hổn hển.

“Thế này thì đại ca còn làm ăn gì được nữa!” Thăng Tâm trêu.

“Ha ha.” Dũng Khói cười. “Anh còn không biết làm thế nào nữa kia. Chắc phải nhờ chú hướng dẫn!”

Cái lều được dựng không thể đơn giản hơn. Mỗi đầu là hai thanh tre to bằng ống chân cắm xuống đất, phân trên châu đầu vào nhau tạo thành chữ A. Một thanh tre chạy ngang nối giữa hai đỉnh, tám bạt lớn được vắt ngang qua thanh tre ngang này. Sạp tre được đóng cách mặt đất khoảng một mét, to hơn cái giường đơn một chút. Bốn góc sạp được ghép mộng với bốn thanh tre trụ. Muốn vào phải vén phần bạt bên dưới rồi trèo lên sạp luôn. Giữa xà ngang treo một ngọn đèn chạy bằng điện tuốc-bin dưới suối. Sợi dây tóc đỏ quạch tạo ra ánh sáng đỏ mờ mờ, chập chờn theo độ nhanh chậm của tuốc-bin.

“Đại ca nghỉ một lát, để em xuống dẫn nó lên.” Rồi thăng Tâm ra lệnh cho hai thằng cai: “Hai thằng mày chờ ở đây. Xong, đưa đại ca xuống dưới nghe chưa!”

Dũng Khói tháo ủng rồi ném mình lên cái sạp tre. Cả cái lều rung lên cọt kẹt. Cuối sạp là một cái chiếu thâm sì, không rõ màu nguyên bản là gì. Trên nóc lều túm sẵn một cái màn màu cháo lòng, vá chằng vá đụp. Có chỗ rách chỉ được rúm bằng một cái lạt. Gió u u dưới chân lều giống như khi áp tai vào con ốc biển. Ký ức xa xôi chọt kéo về...

Vào năm thứ tư đại học, cả lớp đạp xe đi Đồ Sơn hai ngày. Sau bữa tối, cả bọn kéo nhau ra biển. Tiếng hát cùng với tiếng ghi-ta chập chờn trong gió biển. Dũng Khói cầm ghi-ta hát, chốc chốc gặp ánh mắt của Hạnh. Gió biển se lạnh, gã trai bỗng thèm có được chút riêng tư với người yêu, nó đưa ghi-ta cho bạn, đứng dậy đi về phía nàng. Các bạn nữ khúc khích cười bảo Hạnh: “Kìa, có người chờ đấy, đi đi!” Hạnh mỉm cười đứng dậy, tay cầm một con ốc biển, bộ quần áo lụa trắng cùng với tóc của nàng bị gió biển thổi tạt sang một bên. Hạnh lấy tay giữ cho tóc khỏi xòa vào mặt. Hai đứa đi bộ trên con đường dọc theo kè biển. Thủy triều lên cao, sóng đánh trào qua kè đá bắn ra đường, tung những bụi nước vào mặt, vào người hai đứa. Một con sóng lớn chồm lên, Dũng Khói kéo tay nàng tránh nhưng nó kéo quá mạnh, suýt làm Hạnh ngã. Hai đứa cười nắc nẻ. Tâm hồn gã trai ngân lên mạnh mẽ trong giây phút ấy, nó thấy cuộc đời thật đẹp và nó yêu nàng biết bao. Dũng Khói muốn ôm nàng mà ngại những ánh mắt bạn bè. Đi một đoạn nữa, gã trai dắt nàng theo một lối rẽ nhỏ. Vừa khuất sau lối rẽ, Dũng Khói ôm hôn nàng. Chiếc áo lụa mềm mại làm gã trai run rẩy, Hạnh đứng quay lưng về phía biển nên mái tóc của nàng xòa kín mặt nó. Cảm xúc dâng tràn khiến nó vô tình xiết chặt nàng.

“Ôi! Đau em!” Hạnh trách dịu dàng. “Khiếp! Tay chân ông tướng như bằng thép ấy!”

Hai đứa rẽ theo một con đường nhỏ chạy lên đồi thông. Ánh trăng dịu nhẹ đủ thấy con đường đất bé xíu giữa những bụi hoa dại màu trắng nhỏ li ti, lúp xúp ngang đầu gối. Lá thông khô rụng đầy thành một lớp dày trên đồi. Hai đứa ngồi hướng ra biển. Hạnh áp con ốc biển vào tai Dũng Khói. Tiếng u u xa xôi chập chờn lên xuống như thăm thì một điệu huyền bí nào đây của đại dương. Nó bắt giác nhìn lên. Muôn vàn chiếc lá hình kim như những vệt chì phẩy nhẹ khiến ánh trăng trở nên huyền ảo qua tán lá. Gió biển mằn mằn lùa vào mái tóc Hạnh, những sợi tóc xòa vào mặt nó buồn buồn. Gã trai quay sang hôn nàng. Gió biển làm những thân cây thông đu đưa, những tán lá thông reo vui. Trong không khí thanh sạch của biển, dưới ánh trăng mơ mộng, trong tiếng vi vu của cây lá, cả hai mê đi trong nụ hôn bất tận. Dũng Khói đỡ nàng nằm xuống. Mùi lá thông khô thật dễ chịu. Gã trai hôn vào má, vào mắt nàng và vùi mặt vào mái tóc với hương bưởi quen thuộc. Dưới ánh trăng mờ ảo, vẻ đẹp thanh tân con gái khiến nó sững sờ. Nó vùi mặt vào ngực Hạnh. Sự ngọt ngào khơi dậy những gì sâu thẳm nơi tiềm thức. Mùi hương con gái êm đềm quyến rũ. Dũng Khói khao khát có được nàng trọn vẹn. Nó ghì xiết, hôn tới tấp lên mặt, lên ngực Hạnh. Nàng thốt lên yếu ớt:

“Đừng anh!”

Nói vậy nhưng Hạnh lại giang tay xiết chặt Dũng Khói, mắt nhắm nghiền, khuất phục trước sự gào thét của bản năng nữ giới, bản năng làm vợ, làm mẹ, bản năng dâng hiến những gì sâu kín, thiêng liêng nhất cho người yêu...

Thật kỳ lạ, đúng khoảnh khắc gã trai cảm nhận được sự chiều thuận dâng hiến thì nó cũng chợt thấy dường như mình đang làm một việc tổn hại đến nàng, tổn hại tới cái hình ảnh toàn mỹ của nữ giới. Nàng là hội tụ những gì đẹp nhất của tuổi trẻ, của những ước mơ trong sáng nhất. Gã trai bị kéo căng, bị giằng xé giữa bản năng có được trọn vẹn người mình yêu và mong muốn bảo vệ sự hoàn mỹ thánh thiện của hình bóng nó tôn thờ, tất cả cũng đều từ tình yêu tuyệt đích dành cho nàng. Có lẽ cảm thấy sự căng thẳng ấy, Hạnh mở mắt nhìn. Ánh trăng mờ ảo sau tán lá thông khiến Dũng Khói không thấy được màu nâu quen thuộc của mắt nàng, nó chỉ thấy hồn mình lơ lửng, tan chảy vào hai khoảng thẳm màu da diết, nơi chứa đựng tình yêu mệnh mang, sóng sánh rung động...

Ánh mắt ấy như liều thuốc diệu kỳ giúp gã trai thẳng băng trở lại. Nó xoay người nằm ngửa, nhắm mắt, hít sâu khí biển, cố gắng tìm trong đây hương hoa bưởi đang lẫn với mùi lá thông khô. Hạnh nhòm dậy, dịu dàng hôn lên môi Dũng Khói. Những ngón tay mảnh dẻ khe khẽ lùa vào mái tóc nó. Gã trai mỉm cười mãn nguyện, cảm nhận đầy đủ cái cử chỉ đầy yêu thương của nàng...

Dũng Khói thiếp đi trong cái âm thanh u u chập chờn lên xuống. Ký ức êm đềm còn vương vấn trên bờ môi. Thằng Tâm vén lên, lay gọi nó:

“Đại ca, đại ca!”

Gã trai mở mắt. Thằng Tâm cười, hất đầu ra ngoài nói:

“Đại ca xem có được không? Em phải đích thân đi mấy ổ mới kiếm được đây!”

Dũng Khói cười bảo nó: “Chú ưng thì chắc là ổn rồi!”

Thằng Tâm đẩy một con bé chỉ khoảng mười tám, hai mươi vào. Da con bé trắng bóc, trong bộ đồ màu hồng, rất xinh. Nhìn vẻ mặt Dũng Khói, thằng Tâm biết là ổn, nó bảo con bé:

“Đây là đại ca của anh, em chăm sóc chu đáo vào nhé. Anh sẽ thưởng riêng!”

Con bé cười, vẻ bẽn lẽn hiém khi thấy ở bọn gái nơi đây.

“Mà này, biết thôi kèn chưa đây?” Thằng Tâm hỏi, mặt nghiêm trọng. Dũng Khói không hiểu thằng Tâm nói cái gì nhưng không hỏi.

Con bé cười, quay mặt đi.

“Lát anh xuống dưới kia ngủ nhé. Đừng nằm ở đây.”

“Ừ, được rồi, nhưng chú bảo hai thằng kia xuống dưới đi. Ở đây không vấn đề gì đâu.”

Thằng Tâm ngập ngừng nhưng hiểu ngay, nó cười, quay ra, khoát tay nói:

“Bọn mày đi kiểm tra một vòng rồi xuống kia.”

Hai thằng cai trẻ vâng dạ, cầm đèn pin tản ra hai sườn núi. Tuy còn trẻ nhưng thằng Tâm rất có uy trong buồng. Tính nóng, dứt khoát, bọn cai và thợ hơi chệnh mảng là nó cho ăn đòn ngay.

Dũng Khói nhẹ cả người khi hai thằng cai đi khỏi. Tưởng tượng làm chuyện ấy mà có hai thằng đực rựa ngồi gần, nó thấy thô bỉ, nó liên tưởng tới cảnh những con chó ở đường làng Thủ Lệ, chúng tỉnh bơ giữa sự chứng kiến của bao người qua lại và trở thành trò tiêu khiển của bọn nhóc. Càng bất tiện hơn với cái lều tre này khi mà nhất cử nhất động đều rung lên với những tiếng cọt kẹt liên hồi. Hơn nữa, có vẻ như tàn nhẫn khi bắt hai thằng thanh niên ngồi thu lu giữa đêm tối để canh chừng cho nó. Sau sự việc với anh em Khánh, Cường, giờ đây anh em nhà Hồ Mang đi đâu cũng có một nhóm những thằng cai thân cận đi

cùng. Ngay trong địa phận buồng nhà, thằng nào cũng giắt sung và dao trong người.

“Sao anh buồn quá vậy?” Cô gái hỏi.

Dũng Khói mỉm cười, lắc đầu. Nó thưởng tiền cho cô gái: “Em xuống trước đi, cảm ơn em!”

Sau cơn phóng xả, Dũng Khói rơi sâu hơn vào trạng thái trống rỗng hoang vu. Nó những tưởng uống nhiều rượu và trải nghiệm tình dục đầu đời có thể phá đi được phần nào cái khối buồn nặng như đá trong lòng nhưng sau cơn hưng phấn đơn thuần xác thịt thì cái khối buồn lại trĩu nặng hơn bao giờ hết. Nó ước gì có một thứ thật mạnh mẽ và cứng rắn như một cái búa tạ để có thể phá đi cái khối buồn cô đặc, bức bối và đọa đầy này. Nó muốn khóc. Nếu khóc mà làm vơi nhẹ được tâm trạng này thì tốt quá. Hy vọng có được, Hạnh trong cuộc đời dù có mong manh, mơ hồ đến đâu thì niềm hy vọng ấy cũng là ánh sáng đối với cuộc sống tăm tối nơi đây. Nó đã sống mấy năm qua với niềm hy vọng, với cái ánh sáng cứu rỗi ấy.

Phải chăng nó biết cuộc mua bán khoái cảm không giúp được gì. Một hành động giải phóng nhu cầu bản năng, một sự mua bán không chút cảm xúc, trong một không gian tối thiểu đóng kín như một cái chuồng gà chỉ làm nó thấy tội tệ hơn. Nó nhếch mép cười cay đắng. Rồi thì nó cũng trở thành một trong số hàng ngàn thằng đực khôn khổ nơi đây thôi! Tự bản thân nó cũng cảm thấy giống bọn chúng lắm rồi. Tâm hồn nó sẽ tối tăm và cuộc sống hai mươi tư giờ sẽ chỉ quay vòng với vàng, tiền, đấm chém, rượu chè, ma túy và tình dục. Nó sẽ sống tiếp thế nào đây? Cái gì sẽ là nguồn sáng cho khu vườn âm u của hồn nó, để khu vườn ấy không lụi tàn mà có thể nảy nở một chút sắc xanh của hy vọng? Mọi cố gắng trong mấy năm qua và thành quả đạt được chẳng có ý nghĩa gì khi cuộc đời không có nàng. Cái nó cần là có được nàng trong cuộc đời. Tiền bạc mà nó kiếm được cũng chỉ là phương tiện để nó đạt được ước mơ ấy, nhưng mọi thứ đã hết thật rồi.

Dũng Khói không chịu được hơn nữa âm thanh u u dưới chân lều. Cái âm thanh như tiếng than vãn của một linh hồn đau khổ đang bay vô định và tuyệt vọng khắp vũ trụ để tìm kiếm một điều đã vĩnh viễn mất đi. Nó mặc quần áo, bước ra ngoài. Các quán rượu, song bạc dưới kia vẫn ồn ào với tiếng nhạc, tiếng cười đùa. Những lều nhỏ bên sườn núi đều lập lòe sáng đèn, đều rung lên bần rộn với các cuộc mua bán tình dục. Nó là ai kia chứ? Sao nó cứ mãi là một kẻ

lạc điệu trong cuộc sống này? Tại sao nó không thể sống vô tư với vàng, với rượu và gái như bao thằng đàn ông khác ở chốn này? Như thế có phải đơn giản hơn không? Dẫn vật làm gì? Đau khổ làm gì? Mơ mộng tới nhưng điều đã mất để làm gì kia chứ?

Dũng Khôi leo cao hơn nữa để khỏi phải nghe thấy những âm thanh dưới kia, trời tối đen như sắp có mưa, gió mạnh dần. Leo được một lúc thì nó không nhìn thấy gì nữa, âm thanh từ dưới cũng chỉ còn vọng lên mơ hồ. Gã trai bỗng cảm thấy mệt rã rời, không thể lê thêm một bước nào nữa. Nó buông người nằm trên một thân cây to chừng một người ôm. Gió núi lồng lộng. Bầu trời tối đặc, phải nhìn kỹ mới thấy đường viền nhấp nhô của núi.

Phải chi có được chai rượu ở trên này thì tốt biết bao. Để nó có thể uống cho say hẳn, để nó có thể thoát ra khỏi nỗi buồn trĩu nặng như đá này. Dũng Khôi nhớ tới mẹ. Dưới đáy của sự cô đơn gã trai mới cảm thấy được hết mất mát. Hồi còn bé tí, nó đã biết mình là ý nghĩa tồn tại của bà. Mỗi một điểm chín, điểm mười của nó trong học tập hay mỗi centimet nó cao thêm đều cho bà niềm vui và sự hãnh diện. Mỗi khi nó xỏ vào một cái áo, cái quần mới, bà ngắm nhìn nó sung sướng, tự hào như nó là một tuyệt tác của riêng bà. Từ những nỗi buồn nhỏ nhoi thơ trẻ khi ngã sứt đầu gối, sự uất ức bị bọn trẻ lớn hơn bắt nạt hay tới nỗi đau khi chia tay tình yêu, bà đều cảm nhận đầy đủ cùng nó. Làm sao mà mãi tới tận bây giờ, sau mấy năm bà mất, nó mới cảm nhận mất mát này một cách đau buốt sâu thẳm như vậy? Nỗi đau ấy, nỗi buồn ấy hiện diện rõ ràng và nặng nề như thể con người nó đang bị nhấn chìm vào một đại dương sẫm màu hun hút vô định, vĩnh cửu, âm lạnh và trống vắng, nơi mà chẳng có một sinh vật nhỏ nhoi nào tồn tại...

Dũng Khôi bỗng muốn gọi mẹ thật to cho hết khả năng tận cùng của lá phổi, để linh hồn bà thấu cảm được nỗi đau và tình yêu nó dành cho bà. Cái tình yêu mà cả cuộc đời, nó chẳng bao giờ biết thể hiện một cách trọn vẹn. Nhưng nó chỉ nhắm mắt nằm bất động, nước mắt chảy dài. Lượng rượu uống từ chập tối ngấm dần khiến Dũng Khôi mỗi lúc một say nặng hơn. Nó chìm vào giấc ngủ mộng mị buồn bã. Nó mơ thấy mẹ. Bà không nói gì mà chỉ nhìn nó khóc. Trong mơ nó hỏi tại sao bà khóc và xin bà đừng khóc nữa, xin bà đừng làm nó đau vì những giọt nước mắt ấy, xin bà tha thứ cho thằng con bất hiếu của bà, rằng nó chưa hề báo hiếu công sinh thành của bà được một ngày thì bà đã đột ngột ra đi trong đau đớn. Dũng Khôi bật khóc trong mơ. Nó thấy mình là một thằng bé vài tuổi, trần truồng loạng quạng trong một khu rừng sắp tối, luôn mồm gọi mẹ. Gió hú thổi man rợ. Những quái thú ghê sợ không hình dạng đang gầm gừ rình mò để phanh thây, uống máu nó. Sự cô đơn, nỗi sợ hãi với bóng tối đang đổ xuống với bao tai họa tiềm ẩn làm tim nó thắt lại. Nó gào lên liên tục nhưng chẳng thấy bà đâu...

Rồi nó mơ thấy Hạnh trong ngày cưới, nàng cười mãn nguyện trong vòng tay chồng mà không nhận ra nó trước mặt. Nó không dám gọi, chỉ khắc khoải

mong ngóng nhưng ánh mắt nàng hồ hững lướt qua rồi nhìn chồng âu yếm. Cuối cùng, nó đánh bạo gọi tên nàng, mặc những kẻ quanh nàng, mặc cả gã đàn ông bóng mượt đang khoác tay nàng, kẻ đang cười ngất ngưỡng hạnh phúc như thể chưa từng biết đến chút buồn khổ của con người. Nhưng nó tắc nghẹn. Nó cố đẩy cái vật trong họng ra nhưng càng cố càng vô vọng, cái vật ấy càng phồng to, nghiền vào họng nó đau nhói. Cảm giác bẽ bàng, hất hủi. Ánh mắt nâu đầy ánh sáng và chan chứa tình yêu kia vốn chỉ dành cho nó, nay đang ngược nhìn kẻ khác triu mến. Giá như ánh mắt ấy dừng lại một thoáng thôi, cho nó một thoáng yêu thương dù ngắn ngủi đến đâu thì lòng nó không đau đớn đến vậy...

Chờ mãi không thấy Dũng Khói quay lại, thằng Tâm sai mấy thằng cai đi tìm. Mấy thằng cai quay về nói là không có ai ở trên lều. Thằng Tâm gọi hai anh trai nó và bọn cai đi tìm Dũng Khói. Đi cùng sẽ an toàn hơn cho tất cả mọi người. Cả bọn đi các lán nhậu lân cận và vài lán chứa gái nhưng không thấy Dũng Khói đâu.

“Anh Dũng không đi linh tinh như thế đâu,” thằng Tâm nhận định. “Chúng ta nên quay lại sườn núi và tìm quanh cái lều lúc trước!”

Gió chuyển sang mát lạnh, sấm âm ỉ, mưa tuôn rơi nặng hạt. Cả bọn cố chạy lên trú mưa ở cái lều nhưng không kịp, tất cả đều ướt sũng. Sau cuộc rượt lại dính mưa nơi gió núi lồng lộng khiến thằng nào cũng bị lạnh.

Thằng Tâm tìm dấu liệu xô xát nhưng mọi thứ đều bình thường.

“Nên tản ra tìm khắp khoảng này,” gã trai thứ nói.

“Có vấn đề thì bọn mày nổ súng và kêu to lên nhé. Tâm đi với anh!”

“Anh Dũng ơ... ơ!”

Thằng Tâm gọi khi đi ngược lên sườn núi. Vách núi vọng lại tiếng nó sau mỗi lần gọi. Hai anh em tìm thấy Dũng Khói ở chỗ thân cây đổ. Lay không thấy nó tỉnh, sườn núi lại trơn, hai gã phải gọi thêm mấy thằng cai mới khiêng được Dũng Khói xuống dưới. Dũng Khói sốt cao, mê sảng, khi cười khi khóc. Sáng sớm hôm sau, thằng Tâm và mấy thằng cai đưa nó đi viện khi trời vẫn còn mưa. Thằng Tâm bọc kín Dũng Khói bằng áo mưa. Nó lái xe máy, một thằng ngồi sau giữ. Đường trơn làm cả bọn ngã lên ngã xuống không biết bao lần. Đến được bệnh viện thị trấn thì cả bọn như vừa tắm trong bùn. Thằng Tâm vừa hò hét, chỉ đạo mấy thằng cai khiêng Dũng Khói, vừa rút tiền, rải khắp bệnh viện từ người làm vệ sinh cho tới y tá, bác sĩ. Lần ấy Dũng Khói bị viêm phổi, phải nằm viện mất gần một tháng.